

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 52352-06-19 ברנד פור יו בע"מ נ' א. ב. א. ויקטורי חברה לניהול ואחזקות בע"מ

בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

המבקשת
ברנד פור יו בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד יעקב אביעד ואדווה ארביב - פנסו

נגד

המשיבים
א. ב. א. ויקטורי חברה לניהול ואחזקות בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד איתן ארז ורז מנגל

מיני-רציו:

* נדונה בקשה למתן סעדים זמניים, בה התבקש להורות למשיבה לקיים את הסכמים בין הצדדים ככתבם וכלשונם, להורות למשיבה להשיב למדפים בכלל נקודות המכירה שלה את המוצרים החד פעמיים ותבניות האלומיניום "המותג" ולהורות למשיבה להימנע מהורדת כל מוצר של "המותג" בכל אחת מנקודות המכירה של ויקטורי.

* דיון אזרחי – סעדים זמניים – צו עשה זמני

* דיון אזרחי – סעדים זמניים – שיקולים בהענקתם

המבקשת הגישה נגד המשיבה בקשה למתן סעדים זמניים, בה ביקשה להורות למשיבה לקיים את הסכמים בין הצדדים ככתבם וכלשונם, להורות למשיבה להשיב למדפים בכלל נקודות המכירה שלה את המוצרים החד פעמיים ותבניות האלומיניום "המותג" ולהורות למשיבה להימנע מהורדת כל מוצר של "המותג" בכל אחת מנקודות המכירה של ויקטורי.

בית המשפט קבע כלהלן:

מתן צו המורה על המשך כלל ההתקשרות בין הצדדים ומכירת כל מוצרי המותג בכל נקודות המכירה של המשיבה מחייב את הצדדים לקיים מערכת עסקית מורכבת ומפורטת, ואכיפתה במצב הדברים הקיים תהיה כרוכה בקשיים רבים.

בנוסף, הבקשה כפי שהוגשה במקור מבוססת על טענות בדבר הפרות שהתרחשו במשך שנים, כך שבנוגע להפרות אלו ולבקשה למתן צווי עשה כלליים וגורפים, הבקשה הוגשה בשיהוי, ובנוגע לחלק מהם בשיהוי ממושך במיוחד, ויש לדחותה.

שונה המצב בנוגע לאירועי ההסרה מהמדפים של תבניות האלומיניום והמוצרים החד פעמיים. לגבי אלה הפנייה לבית המשפט לא נעשתה בשיהוי ממושך, במיוחד בהתחשב כך שבין מועד ההפירה לבין הגשת הבקשה נשלחו גם שני מכתבי התראה.

באשר למאזן הנוחות, הנזק העתיד להיגרם למשיבה אם תמשיך הצגת המוצרים החד פעמיים ומוצרי האלומיניום הוא מינימלי, אם בכלל. לעומת זאת, מצבה הכלכלי של המבקשת אינו טוב. על פי עדות מנהלה היא מצויה במצב של איזון בין הכנסותיה והוצאותיה השוטפות, כך ששינוי במצב עשוי להביא אותה להפסדים שוטפים. נראה, איפוא, כי במצב שנוצר, שינוי לא גדול בהיקף הרכישות של המשיבה ממוצרי המותג הוא זניח מבחינת המשיבה, אך משמעותי מאוד למצבה של המבקשת. בנסיבות אלו, מאזן הנוחות עומד לצידה של המבקשת.

הבקשה המורה למשיבה להמשיך ולמכור את המוצרים החד פעמיים ותבניות האלומיניום בנקודות המכירה של המבקשת מתקבלת. החלטה זו תחול אך ורק על נקודות המכירה שבהן נמכרו מוצרים אלה נכון ליום 1.1.19. יתר חלקי הבקשה נדחים.

ה ח ל ט ה

בבקשה לסעדים זמניים

העובדות וטענות הצדדים

1. המבקשת הגישה נגד המשיבה בקשה למתן סעדים זמניים, בה ביקשה להורות למשיבה לקיים את הסכמים בין הצדדים ככתבם וכלשונם, להורות למשיבה להשיב למדפים בכלל נקודות המכירה שלה את המוצרים החד פעמיים ותבניות האלומיניום "המותג" ולהורות למשיבה להימנע מהורדת כל מוצר של "המותג" בכל אחת מנקודות המכירה של ויקטורי.

2. המבקשת היא חברה פרטית העוסקת בפיתוח, הקמה וליווי מוצרים הממותגים עלה ידה, והיא המקימה והמפתחת של מותג פרטי "המותג" (להלן: **המותג**) לצורך מכירה ברשתות שיווק. המשיבה היא חברה בע"מ העוסקת בקמעונאות מזון וניהול רשת סופרמרקטים. כמו כן היא בעלת מניות בחברת "הרשת הרביעית בע"מ" (להלן: **הרשת הרביעית**), אשר בעלי מניותיה הן מספר רשתות קמעונאות שהתאגדו על מנת לייצר תחרות מול גופים רבי עוצמה ששלטו, במועד התאגדות הרשת, בתחום מוצרי המזון.

3. לטענת המבקשת בינה לבין המשיבה נכרתו שני הסכמים אשר קיבלו תוקף של פסקי דין, בהם התחייבה המבקשת לפתח ולחקים עבור הרשת הרביעית מותג פרטי, ומאידך בעלי המניות של הרשת התחייבו לנקוט בפעולות קונקרטיות לצורך מכירה וקידום של מוצרי המותג. המבקשת מוסיפה וטוענת כי המותג אכן נחל הצלחה רבה והביא לבעלי המניות של הרשת הרביעית תועלת עצומה, ואף שיפר את כח המיקוח שלהן מול הספקים. אולם לאחר שנים של הצלחה החליטה המבקשת כי אין לה עוד צורך במותג

והחלה להפר את ההסכמים עם המבקשת באופן שיטתי. לאחרונה אף החריפה את הפרותיה כאשר הורתה למנהלי הסניפים להוריד מהמדפים קטגוריות שלמות של מוצרי כלים חד פעמיים ותבניות אלומיניום של המותג. לטענת המבקשת הוראה זו גורמת לה נזקים חמורים ועלולה אף להביא לקריסתה הכלכלית, שכן היא מצויה כבר זמן מה בקשיים כלכליים עקב התנהגותה המפרה של המשיבה.

4. בבקשה שבפני פירטה המבקשת את אופן ההתקשרות בין הצדדים, כאשר לטענת המבקשת היא נדרשה להוציא את ההוצאות שנדרשו לצורך פיתוח המוצרים, והתמורה שולמה לה כאחוזים מקניות המוצרים. כמו כן נדרשה המבקשת להתחייב שלא לשווק את מוצרי המותג לרשתות אחרות בתקופת ההסכם, כך שהמבקשת הפקידה את גורלה ועתיד הכנסותיה בקיום מלא של התחייבויות הרשת הרביעית.

ההתקשרות בין הצדדים נעשתה בהסכם מיום 27.7.05, נספח ד' לבקשה (להלן: **ההסכם**; **הסכם המותג**). לטענת המבקשת קיימת בהסכם הוראה המחייבת את המשיבה להציג למכירה את המוצרים באופן קבוע ובולט במדפים וכן הוראה המחייבת את המשיבה לקידום והרחבת היקף המכירות של מוצרי המותג בנקודות המכירה, וכן הוראה המחייבת את המשיבה להפיץ את מבצעי קידום המכירות למוצרים שבמבצע לנקודות המכירה שלה, ולעשות כל שביכולתה על מנת שיבוצעו.

5. בשל טענות המבקשת על כך שבעלות המניות ברשת הרביעית הפרו את ההסכם, והן לא החזיקו, הציגו ומכרו באופן סדיר את כלל מוצרי המוצג, הוגשה בשנת 2010 תביעה לאכיפת ההסכם (וכמו כן הוגשה גם תובענה בדרך של המרצת פתיחה על ידי הרשת הרביעית). הצדדים הגיעו להסכם פשרה (נספח ח' לבקשה, להלן: **הסכם הפשרה**), שעיקרו הארכת תוקף הסכם המותג למשך תקופה נוספת של 5 שנים, בשינויים מסויימים שפורטו בהסכם הפשרה. בין היתר נקבע בהסכם הפשרה כי המבקשת תהא רשאית למכור או לשווק ממוצרי המותג ללקוחות נוספים, בכפוף לקבלת הסכמה בכתב מהרשת הרביעית ובתשלום תמלוגים לרשת. ביום 10.7.11 קיבל הסכם הפשרה תוקף של פסק דין.

6. המבקשת טוענת כי בתקופה שבסמוך להסכם הפשרה המשיבה שיתפה פעולה וגילתה מחוייבות לקיום ההסכם, שהתבטאה בין היתר בהנחיות לעובדים להקפיד על זמינות ועל קידום מכירות של מוצרי המותג, והמבקשת תוך הסתמכות על מדיניות זו, השקיעה סכומים גדולים בקידום המוצרים ובפיתוח, הקמה וליווי שלהם על מנת לחזק את המותג. אולם המשיבה שינתה את האסטרטגיה שלה בנוגע לצורך במותג פרטי, ובעקבות שינוי זה במדיניותה החלה המשיבה להפר את ההסכם.

7. בבקשה מתוארות דוגמאות לפניות שנעשו אל המשיבה בנוגע להפרות ההסכם במהלך השנים האחרונות: ביום 31.8.16 התריעה המבקשת על חוסרים רבים של מוצרי

המותג בנקודות מכירה של ויקטורי וסירוב מנהלים לבצע הזמנה של המוצרים, אולם המשיבה ומנהלה לא התעניינו בדיווחים ולא שיתפו פעולה בבדיקת העניין. עוד נטען בבקשה כי מוצרי המותג לא הוצגו למכירה בכל סניפי המשיבה. בבקשה פורטו מספר גדול של מקרים בהם נמצא כי חלק גדול ממוצרי המותג אינם נמצאים בנקודות מכירה שונות של המשיבה, אולם פניותיה של המבקשת לא טופלו. המקרים המפורטים הם בתקופה שהחל משנת 2013 ועד היום. כמו כן נטען כי לאחרונה, בחודש פברואר 2019 החלה המשיבה להחריף את ההפרות כאשר הנחתה את מנהלי הסניפים שלה להפסיק להזמין ולהציג למכירה כלים חד פעמיים ותבניות אלומיניום של המותג, והם נדרשו להקצות את שטחי המדף לשני יצרנים אחרים בחלוקה שווה. כתוצאה מכך הורדו מהמדפים קטגוריות שלמות של מוצרי המותג.

8. ביום 11.3.19 שלח ב"כ המבקשת מכתב התראה למשיבה בו טען כי היא מפרה את הוראות ההסכמים הפרה יסודית. המשיבה השיבה וטענה כי המבקשת היא שמפרה באופן בוטה את התחייבויותיה כלפי הרשת הרביעית, תוך פירוט טענות רבות. מכתב התראה נוסף של המבקשת נשלח ביום 28.3.19.

לטענת המבקשת יש בעובדות שתוארו כדי להוכיח עילת תביעה וזכות לכאורה, המעידות על סיכוי להצליח בתביעה. עוד טוענת היא כי גם שיקולי מאזן הנוחות תומכים בבקשה, שכן למשיבה לא יגרם כל נזק אם יכובד ההסכם החל עליה, ואילו הפרת ההסכמים עלולה להביא לקריסת המבקשת, ובכך ליצור נזק בלתי הפיך שאינו ניתן לשינוי.

9. בהחלטה מיום 24.6.19 דחיתי את בקשת המבקשת לסעד זמני במעמד צד אחד, בין היתר משום שהבקשה מגוללת מסכת עובדתית הנמשכת כבר חודשים ושנים, והסעדים המבוקשים כוללים גם צו עשה. המשיבה התבקשה להגיב לבקשה.

10. המשיבה בתגובתה ביקשה לדחות את הבקשה. לטענת המשיבה המבקשת היא "תאגיד קיקיוני וריק מתוכן", המצוי על סף קריסה כלכלית בשל כישלון עסקי. למבקשת אין רכוש כגון מפעל או כלי רכב, היא אינה מייצרת מוצרים וכל קיומה מתמצה בעסקי תיווך. עוד נטען כי הבקשה כה קלושה עד שהמבקשת מפנה להפרות משנת 2013, ואת הבקשה הקיצונית הגישה לבית המשפט שלושה חודשים לאחר ששלחה את מכתב ההתראה.

11. לגופו של עניין טענה המשיבה כי הבקשה הוגשה בשיהוי, שכן ההפרות הנטענות החלו עוד בשנת 2013, ודי בשיהוי זה כדי להביא לדחיית הבקשה לסעד זמני. היא הוסיפה כי הסעד הזמני המבוקש סותר את הסעד העיקרי, וטענה כי המבקשת פעלה כך בתכסיסנות ובחוסר תום לב, בשל חששה שאם יתבקש סעד דומה בבקשה ובתובענה

העיקרית, הדבר יביא לדחיית הבקשה לסעד זמני. לטענת המשיבה אין קשר בין התביעה העיקרית, שהיא תביעה כספית לפיצוי בגין נזקי העבר ונזקים עתידיים, לבין הבקשה לצו עשה שנועדה לשנות מצב קיים.

12. טענה נוספת שהעלתה המשיבה היא שלא ניתן לכפות שיתוף פעולה והמשך יחסים עסקיים בין צדדים שהיחסים ביניהם עלו על שרטון. המשיבה הוסיפה וטענה עוד כי המבקשת לא באה בנקיון כפיים כאשר הסתירה את העובדה שלא העבירה למשיבה נתונים שהיתה מחוייבת למסור לפי ההסכם בנוגע לכספים שגבתה, וכי אין מדובר במקרה קיצוני המצדיק צו עשה זמני, שכן ההסכם אינו בתוקף לאור הפרה יסודית מצד המבקשת, שלא העבירה לרשת הרביעית דו"חות בדבר תמלוגים מהתקשרויות עם קמעונאים אחרים ובגין הפרות נוספות של ההסכם. המשיבה הוסיפה כי המוצרים שהמבקשת משווקת נחותים ולפיכך אינם נרכשים על ידי הצרכנים ואף גרמו להגשת תובענות ייצוגיות נגד המשיבה בשל אי סימון מוצרים כדין והטעיה צרכנית. המשיבה טענה עוד כי בסניפים העירוניים שהיא מנהלת נמכר מספר מצומצם של מוצרים ובהם לא ניתן לאכוף על המשיבה למכור את המוצרים בהיקף המבוקש על ידי המבקשת. לסיכום טענה המשיבה כי יש לדחות את הבקשה גם משיקולי מאזן הנוחות, שכן נזקיה של המבקשת ניתנים לתיקון על ידי פיצוי כספי (כפי שהיא עצמה תבעה), ומאחר שמדובר בניסיון לשנות מצב קיים.

13. המבקשת הגישה תשובה לתגובה. היא טענה כי תגובת המשיבה מעידה על זלזול במבקשת, בהסכמים שנכרתו עם המבקשת ובפסק הדין שנתן תוקף להסכמים. לגופו של עניין טענה המבקשת כי המשיבה בתשובתה הודתה למעשה כי אינה מקיימת את ההסכם ואת הסכם הפרשה שקיבל תוקף של פסק דין ועצם התנגדותה למתן הצווים מהווה למעשה התנגדות לקיום התחייבויותיה, כאשר טענה כי חלק ממוצרי המותג "נחותים" ואינם נמכרים, וכי אינם נמכרים בסניפים העירוניים המצומצמים. לטענת המבקשת המוצרים אינם נחותים והם נמכרו בהצלחה במשך שנים, ומכל מקום המשיבה אינה רשאית לעשות דין עצמי ולקבוע לעצמה מדיניות במנותק מהרשת הרביעית כולה.

14. בנוגע לטענה שהמשיבה אינה מחוייבת לקידום ההסכמים, טענה המבקשת בתגובתה כי הטענה שהיחסים בין הצדדים "עלו על שרטון" אין משמעה שלא ניתן לאכוף את ההסכם, שכן אין מדובר בחוזה למתן עבודה או שירות אישי. לטענה בדבר הפרת החוזה מצידה המשיבה המבקשת כי לא הפרה את ההסכם, ודאי שלא הפרה יסודית, כי מעולם לא קיבלה מהמשיבה פניה בנוגע להפרות הנטענות וכי רק הרשת הרביעית ולא המשיבה רשאית להודיע על ביטול ההסכם ולתבוע בגין כך. באשר למאזן הנוחות טענה המבקשת כי הוכיחה בחוות דעת חשבונאית המצורפת לבקשה כי הפגיעה בהכנסותיה

מקשה על קיומה של החברה, ואילו המשיבה לא הצביעה על נזק ממשי שיגרם לה אם תתקבל הבקשה.

15. לעניין השיהוי טענה המבקשת כי יש לבחון את מועד השיהוי ביחס למועד שממנו קם הצורך במתן הסעד הזמני. לטענתה במקרה זה, על אף ההפרות שהתרחשו בשנים קודמות, המשיבה לא התכחשה לעצם התחייבויותיה כלפי המבקשת בהתאם להסכם ולפסק הדין, אולם בשלהי חודש פברואר התקבלה לראשונה החלטה גורפת של המשיבה להפסיק להזמין ולהציג למכירה את כלל המוצרים החד פעמיים ותבניות האלומיניום, והדבר עלול להוות מכת מוות ולהביא לקריסתה המוחלטת של המבקשת.

המבקשת הבהירה, בסעיף 21 לתגובתה: "ויודגש – המבקשת אינה עותרת לסעדים אשר ישיבו את המצב משנת 2014 לקדמותו (שנת תחילת ההפרות מטעם המשיבה) אלא עותרת לסעדים אשר ישיבו את המצב אשר שרר טרם להפרה האחרונה של המשיבה - הסרת מוצרי החד"פ ותבניות האלומיניום "המותג" ממדפי המשיבה – וזאת אך ורק על מנת שהמבקשת תוכל להמשיך ולנהל את עסקיה, ולו בדוחק, עד למתן פסק דין סופי בתביעה..." המבקשת צמצמה, איפוא, בהבהרה זו את הסעדים המבוקשים על ידה, והבהירה כי אינה עותרת במסגרת בקשה זו לצו עשה המתייחס למכירת כלל מוצרי המותג.

דיון והכרעה

16. ההליך של סעד זמני מיועד, בדרך כלל, להבטיח שימורו של מצב קיים ולא ליצור מציאות חדשה. לפיכך, מתן צו עשה כסעד זמני אינו עניין שבשגרה (ראו, לדוגמא, רע"א 8235/08 ג'ד אנג'ל נ' שלמה א. אנג'ל בע"מ [פורסם בנבו] (16.4.09) פסקה 4; רע"א 4884/14 א'רנון-פז (1985) בע"מ נ' לשכת עורכי הדין בישראל [פורסם בנבו] (10.08.2014), להלן עניין ארנון פז, פסקה 12).

בנוסף הוכר בפסיקה הקושי בהמשך קיום התקשרות המחייבת קשר שוטף בין הצדדים כאשר היחסים ביניהם עלו על שרטון, ונקבע כי

"ככלל, בית המשפט לא יכפה על צדדים להסכם שיחסייהם עלו על שרטון להמשיך ולקיים שיתוף פעולה עסקי ביניהם, בניגוד לרצונו של מי מהם. הסעד המתאים בדרך כלל למצבים מעין אלה איננו צו מניעה או צו עשה המחייב המשך קיומו של ההסכם, כי אם סעד של פיצוי כספי (רע"א 2430/91 טיב טירת צבי נ' דליקטיב הקניון, פ"ד מה(4) 225, 229 (1991); רע"א 5843/05 איגוד ערים לאיכות הסביבה דרום יהודה נ' שרון דן

השקעות בע"מ, [פורסם בנבו] פסקה 6 (13.12.2005) (להלן: פרשת איגוד ערים); רע"א 2479/06 ארגון סוכני דואר נ' חברת דואר ישראל בע"מ, [פורסם בנבו] פסקה 11 (9.7.2007) (להלן: פרשת ארגון סוכני הדואר); רע"א 7246/11 חיים לוי סוכנות רכב ומוסד איזורי ירושלים (1998) בע"מ נ' קרסו מוטורס בע"מ, [פורסם בנבו] פסקה 7 (16.1.2012)

13. סוגי ההסכמים שלגביהם הוכרה ההלכה הנ"ל, כהסכמי זיכיון והפצה, אינם בגדר רשימה סגורה. כל הסכם אשר יובא לפני בית המשפט יבחן לגופו, תוך מתן משקל לאופיו של ההסכם לטיבו ולנושאו; ככל שההסכם מצריך יחסי אמון ושיתוף פעולה רב יותר בין הצדדים, כך תגבר הנטייה שלא לחייב צד להמשיך בעל כורחו בהסכם

(עניין ארנון פז לעיל, סעיפים 12, 13 להחלטה, וראו גם רע"א 5843/05 איגוד ערים לאיכות הסביבה דרום יהודה נ' שרון דן השקעות בע"מ [פורסם בנבו] (13.12.05)).

17. הנסיבות בעניין ארנון פז היו כאלה בהן

... מבחינת ההסכם עולה כי הוא מסדיר את יחסי הצדדים לתקופה ממושכת, שבה "[ארנון-פז] תשתף פעולה עם הלשכה ככל שהדבר יידרש על פי הוראות הסכם זה ו/או לצורך הצלחת המועדון" (סעיף 2.2.3 להסכם). בין היתר נקבע בהסכם כי ארנון-פז תשלם למשיבות באופן שוטף חלק מרווחי המועדון (סעיף 5); תפעיל את המועדון "בתיאום עם הלשכה ובכפוף לפיקוח, ביקורת ובקרה של הלשכה" (סעיפים 3.2-3.3 ו-3.1.3.2) ותבוא בקשר שוטף עם ועדות ביקורת שימונו על-ידי המשיבות לעניין זה; ההטבות המוצעות על-ידי המועדון ידוורו לחברי הלשכות באמצעות המשיבות (סעיף 4.1.2). ניתן לומר אם כן, כי אכיפת היחסים החוזיים בין הצדדים תצריך כנראה מידה גבוהה ביותר של פיקוח על-ידי בית המשפט. במצב דברים זה, אכן נוטה הכף שלא ליתן סעד זמני, שמשמעותו היא למעשה אכיפת החוזה".

(עמ' 14 להחלטה בעניין ארנון פז). האמור כאן יפה גם בעניינו, ומתן צו המורה על המשך כלל ההתקשרות בין הצדדים ומכירת כל מוצרי המותג בכל נקודות המכירה של המשיבה מחייב את הצדדים לקיים מערכת עסקית מורכבת ומפורטת, ואכיפתה במצב הדברים הקיים תהיה כרוכה בקשיים רבים.

18. התביעה העיקרית שהוגשה בתיק זה היא כספית בלבד. לא התבקשה אכיפת החוזה ואף לא התבקש פסק דין הצהרתי בדבר תוקפו של החוזה, כך שהסעדים של אכיפה ושל פיצוי על הפרת חוזה אינם מתיישבים זה עם זה.

בנוסף, הבקשה כפי שהוגשה במקור (בשונה מההבהרה שבתגובת המבקשת כמפורט לעיל) מבוססת על טענות בדבר הפרות שהתרחשו במשך שנים, כך שבנוגע להפרות אלו ולבקשה למתן צווי עשה כלליים וגורפים, אני סבורה שהבקשה אכן הוגשה בשיהוי, ובנוגע לחלק מהם בשיהוי ממושך במיוחד, ויש לדחותה.

19. שונה המצב בנוגע לאירועי ההסרה מהמדפים של תבניות האלומיניום והמוצרים החד פעמיים. לגבי אלה הפניה לבית המשפט לא נעשתה בשיהוי ממושך, במיוחד בהתחשב כך שבין מועד ההפרה (בחודש פברואר 2019) לבין הגשת הבקשה בחודש יוני שנה זו נשלחו גם שני מכתבי התראה.

בחינה של סיכויי התביעה לגבי מוצרים אלה מעלה כי המשיבה הודתה שהיעדרם מנקודות המכירה נעשה כתוצאה ממדיניות מודעת של המשיבה, אשר החליטה מטעמיה שיש להפסיק את הצגתם של מוצרים אלה על המדפים ברשת (ראו תצהירו של מר אריק גולן מטעם המשיבה, סעיפים 31, 36 וכן עדותו בעמ' 27 שורות 12-17, עמ' 28 שורות 10-7). כך שלגבי מוצרים אלה ברור כי אין מדובר בחוסרים זמניים, במחדלים של סניף כזה או אחר וכיוצא באלה, כי אם ממדיניות של המשיבה שלא לשווק מוצרים אלה ולא להציגם על מדפיה.

20. המשיבה התקשרה עם המבקשת בהסכם המותג וחזרה ואישררה את מחוייבותה בהסכם הפשרה משנת 2011, אשר אף קיבל תוקף של פסק דין. אכן, ניתן להעלות טענות שונות באשר למחוייבותה של המשיבה בהתאם להסכמים אלה. המשיבה טענה כי היא אינה מחוייבת עוד כלפי המבקשת מאחר שהרשת הרביעית אינה קיימת כפי שהיתה בעת חתימת הסכם המותג, שכן רוב הרשתות שהיו שותפות בה אינן מתקיימות באותה מתכונת, והמשיבה היא היחידה שנותרה. כמו כן נטען כי המבקשת אינה עונה על דרישות המשיבה מבחינת מדיניות ההחזרות של מוצריה, איכות המוצרים וכדומה.

על אלה ניתן להוסיף את העובדה שגם על פי הוראות הסכם המותג, מחוייבותה של המשיבה למכור את מוצריה מותג לא היתה אבסולוטית, כפי שניסתה המבקשת לטעון, אלא שהמשיבה היתה מחוייבת, בהתאם לסעיף 4.4 להסכם המותג, "לפעול בשקדנות, במסירות ובנאמנות לצורך הפצת ו/או מכירת המוצרים ע"פ הסכם זה ותעשה את מיטב מאמציה לקידום והרחבת היקף המכירות של המוצרים בנקודות המכירה באופן סדיר ושוטף, ובכלל זה הצבת המוצרים באופן בולט במדפים".

21. אלא שגם אם למשיבה טענות הראויות להתברר, נקודת המוצא היא שקיימת מחויבות חוזית של המשיבה כלפי המבקשת, בהתאם להסכמים שנכרתו ביניהן. מתגובת המשיבה והתצהיר מטעמה לא עלו ראיות להפרות מהותיות וברורות על פניהן. המשיבה אף לא נקטה מיוזמתה בצעדים משפטיים כלשהם כדי להביא לביטול ההסכמים, אלא החליטה בעצמה להפסיק את מכירת מוצרי המותג או חלק מהם. לנוכח כל אלו אני סבורה שהמבקשת הראתה סיכויים טובים די הצורך להליך זה לזכות בתביעה בנוגע למוצרים החד פעמיים ותבניות האלומיניום.

22. באשר למאזן הנוחות, הנזק העתיד להיגרם למשיבה אם תמשיך הצגת המוצרים החד פעמיים ומוצרי האלומיניום הוא מינימלי, אם בכלל. לעומת זאת, מצבה הכלכלי של המבקשת אינו טוב. על פי עדות מנהלה מר רפי שפר היא מצויה במצב של איזון בין הכנסותיה והוצאותיה השוטפות, כך ששינוי במצב עשוי להביא אותה להפסדים שוטפים. (ראו עדותו בבית המשפט בראש עמ' 3). עוד נאמר שם כי מעבר לשוטף, למבקשת התחייבויות בסכומים גדולים, ובתצהירו של מר שפר נכתב (בסעיף 3) כי הבקשה מוגשת כמוצא אחרון בניסיון למנוע את קריסתה הכלכלית של המבקשת. גם חוות דעתו הכלכלית – חשבונאית של רו"ח מיקי בלומנטל אשר צורפה לבקשה תומכת בטענה זו ומפרטת את הנזקים שנגרמו, על פי הנטען, למבקשת, ואת ההשלכות השונות על פעילותה.

נראה, איפוא, כי במצב שנוצר, שינוי לא גדול בהיקף הרכישות של המשיבה ממוצרי המותג הוא זניח מבחינת המשיבה, אך משמעותי מאד למצבה של המבקשת. בנסיבות אלו מאזן הנוחות עומד לצידה של המבקשת.

23. גם מבחינת תקינות יחסי העבודה בין הצדדים, המשך מכירה של מספר מצומצם של מוצרים מקטגוריה מסויימת, אשר נמכרו עד לא מכבר בסניפיה של המשיבה, מחייב שיתוף פעולה עסקי מצומצם בהרבה לעומת המשך מכירת כלל מוצרי המותג, כך שגם באספקט זה אין מניעה להורות על המשך ההתקשרות בין הצדדים.

24. נושא נוסף שלגביו נחלקו הצדדים נוגע לחובתה של המשיבה למכור את מוצרי המותג בכל נקודות המכירה שלה, כולל הסניפים העירוניים שבהם מבחר מצומצם של מוצרים. ההכרעה בנושא זה עשויה להיות מורכבת, ואין מקום לכך במסגרת הבקשה לסעדים זמניים. בהקשר של הבקשה שבפני, עיקר החשיבות אינה נתונה לשאלה המשפטית העקרונית אלא לטענה בדבר שינוי מצב לרעה שחל לאחרונה. לפיכך אני סבורה שההתנהלות בעניין זה צריכה להיות שימור המצב שהיה קיים לפני ההרעה שחלה לאחרונה.

25. לנוכח כל האמור אני מורה כדלקמן:

הבקשה המורה למשיבה להמשיך ולמכור את המוצרים החד פעמיים ותבניות האלומיניום בנקודות המכירה של המבקשת מתקבלת. החלטה זו תחול אך ורק על נקודות המכירה שבהן נמכרו מוצרים אלה נכון ליום 1.1.19.
יתר חלקי הבקשה נדחים.
מאחר שהבקשה התקבלה בחלקה אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ג אב תשע"ט, 14 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

חגית מאק קלמנוביץ 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה